

XXV. LHOSTEJNOST

Písmo svaté:

Čemu připodobním toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a pokřikují na své druhy: ‚Hráli jsme vám, a vy jste netancovali; nařikali jsme, a vy jste nelomili rukama.‘ Přišel Jan, nejedl a nepil – a říkají: ‚Je posedlý.‘ Přišel Syn člověka, jí a pije – a říkají: ‚Hle, milovník hodů a pitek, přítel celníků a hříšníků!‘ Ale moudrost je ospravedlněna svými skutky.“ Tehdy počal kárat města, ve kterých se stalo nejvíc jeho mocných skutků, že nečinila pokání. (Mt 11, 16 -20; také úryvky Lk 10, 30- 37; 14,18 - 24)

Katechismus:

Agnosticismus má několik podob. V některých případech agnostik nechce popírat Boha, připouští dokonce existenci jakési transcendentní bytosti, která se nemůže zjevit a o které nikdo není s to nic říci. V jiných případech se agnostik nevysloví o existenci Boha a prohlásí, že není možné ji dokázat, stejně jako není možné ani tvrdit ani popřít, že existuje. Agnosticismus může někdy zahrnovat jisté hledání Boha, avšak může také představovat lhostejnost, útěk před otázkami konečného bytí a jakousi netečnost mravního svědomí. Příliš často se agnosticismus rovná praktickému ateismu. (čl. 2127 KKC).

Text k prohloubení meditace:

Myšlenka, pevný vnuknutí a přesvědčení jsou principem a povahou každého skutku, po sobě následujících skutků, dobrých zvyků, čili ctností. Dobré myšlenky, přesvědčení pochází od Krista, jeho slova, evangelia, zatímco to protichůdné pochází od zlého ducha a jeho hlasu - světa a těla. Pokud se naslouchá protichůdným slovům evangelia, slovům světa a svého já, potom místo radostné přitažlivosti ke Kristu, jásavého okouzlení povoláním, velkodušného impulsu ke ctnostem a odpuzující nechutě vzhledem k účinně odvržené minulosti, nastupuje líbivé přiblížení se zlému duchu, skrytá touha po potěšení, vyhledávání nových nebezpečných zkušeností, nedostatečná znalost správných hodnot, ctností a vin, větší spočinutí myslí a smyslů ve zlobě. Podněty k dobru se umenší, oslabí nebo nejsou vůbec, zatímco podněty ke zlu jsou častější, opakovanější, vytouženější. Přitažlivost k dobru a odpuzení zla se kvůli častějšímu naslouchání zlému duchu převrátila. Člověk zakouší nudu a lhostejnost vůči dobru a maskuje přitažlivost ke zlu a jeho jemnému a skrytému vyhledávání. Z toho pramení hra pokrytectví. Navenek člověk dál koná dobro, které nemiluje, uvnitř skrývá touhu po zlu, které chce. Podněty k dobru jsou jeden po druhém promarněny. Ježíš, Maria, otec Pio, duchovní otec, křesťanský způsob života, oblékání, jedení a spolužití jsou pouze navenek. Další dobré podněty vůči bližnímu nejsou nebo jsou ale deformovány, tj. změněny z dobrých na nebezpečné, např. vůči rodinným příslušníkům, kolegům na pracovišti nebo osobám v jiných prostředích, kde se člověk pohybuje. Zrodí se zdánlivě nevysvětlitelná lhostejnost. Lhostejnost je skutečná volba zla zakryvaná falešnou volbou dobra. V konfliktu mezi chtěným zlem a nechtěným dobrem nejsou kompromisy - zůstane jenom zlo. Lhostejný člověk zbaběle pronásleduje dobro a ctnost, trhá jejich oděv a běda, když jej obleče - vznikne stvůra pokrytce. Nepraktikované Boží slovo, soukromé přesvědčení o síle, již neoceňovaná ctnost a "vysmívaný Kristus" přivedli duši k odmítání dobrých podnětů. Pokrytectví dovršilo a zakořenilo zlobu. Zahálka, mlsnost, lenost, klevetění, marnivost, útěk, diskutování, kritizování, reptání jsou ruce zlého ducha, kterými přišije oděv pokrytectví pro zatracení. Klimatem této operace

je lhostejnost. Člověk koná dobro jenom proto, aby někoho nezarmoutil, koná zlo "protože se mi líbí". Toto však skrývá, zatímco to první ukazuje navenek. Zloduch je uvnitř, Kristus je venku. Zloducha miluje, Kristu se posmívá. Lhostejný člověk již nevnímá podněty ducha, pročez nevyhnutelně následuje podněty těla. Závist, žárlivost, smyslnost v mysli, pohledech a srdci jsou jako droga. Dobré slovo, napomenutí, delikátnost, otcovská či bratrská láskyplnost jsou snadno interpretovány jako dotěrná strojenost a nevhodná přichylnost. Dobro je ztráta. Pouze zlo je zisk. Tichost je výsledkem pohrdání člověka, který je lhostejný, jeho zbraní je ustavičná nespokojenost se vším a se všemi. Chce být ponechán sám se sebou, se zlem, s jeho volbou. Zvolil si již zatracení, ale předstírá, že je nechce. Víra je mrtvá, naděje vyhaslá, láska je odhozena do nicoty potěšení. Lhostejný člověk je prázdný, nerozumný, necitlivý, chladný. Je jako ztroskotanec, který pyšně nevolá o pomoc a potápí se dolů, stále víc ke dnu. Peklo je pro něho hra, zatracení žert. Lhostejnost je zatracení bez bolesti, je to nevědomé bláznovství, je to nejodpornější lidská volba. Necitlivost vůči duchovním podnětům způsobila závažné onemocnění "mozku ducha". Člověk již nemá sílu reagovat. Častá bolestně nedodržaná předsevzetí nabízí jasný důkaz o impotenci činných duchovních schopností. Člověk získává smutnou zkušenost překvapující neschopnosti se znovu po pádu postavit a tím spíše odstranit překážky. Lhostejnost spojená se sklíčeností vrhají duši do tak hluboké bezútěšnosti, která je již na druhé straně malomyslností. Snahy o vyřešení problému za každou cenu vedou duši nevyhnutelně k tomu, že už nevěří, nemá k nikomu důvěru a dělá podle sebe. Zoufalství roste na půdě pokrytectví a je podpíráno z jedné strany kompromisem a z druhé maskovanou smyslností. A tak se octne na konci.

Řešením této tragické situace ducha je Ukřižovaný a Vzkříšený Kristus. První krok je uznat, že to člověk nezvládne sám. Potřebuje Krista - Kněze. Měl by jej požádat o pomoc. Otevřít se mu ve svatém zardění, říci mu všechno, a zvláště ty nejhanebnější bolesti. Tedy: nech se vést v odstraňování tíhy. Udělej co ti řekne. Neboj se, cítíš-li ještě tíhu viny a potěšení. Zatni zuby, trp a jdi dopředu. Vyhní se zlu, uteč od příležitostí, více se modli, konej pokání - bdělostí, mírností a opatrností. Dívej se dopředu a neobracej se zpět! Nedělej si starosti, objeví-li se skvrny na oblečení! Pohň se, hni s sebou, pohň. Krokem ducha je Boží slovo, cestou je poslušnost. Vrať se k Božímu slovu, rozjímání a k poslušnosti. Získáš tak znovu přesvědčení. Vrať se k duchovnímu otci a znovu se setkáš s Ježíšem. Víra obživne, naděje se rozsvítí, láska tě uzdraví a dá ti sílu, zdraví a obnovenou sílu mládí. Dej pozor, abys neodevzdal svého nového ducha své mysli, svým myšlenkám. Nediskutuj už o Božím slově, nereptej už, buď vzdálen od každého, kdo by znečistil nebo zatemnil tvou novou vůli, která se namáhavě pozvedá z bahna, aby začala postupovat k znovuzískání vztahů s Ježíšem, které přetrhala nebo přerušila. Nenech se zmást násilím starých přitažlivostí, chutí klamných potěšení a tvrdostí nepohodlného boje bez oddechu. Pán uspořádá slavnost, když se k němu někdo vrací. Slavnost znamená radost působící hojnost darů a milostí. Ty věř a Bůh udělá vše ostatní.

Předsevzetí:

Začnu znovu konat dobré skutky, naslouchat Bohu věřit mu a spoléhat se na něho.

Myšlenka na závěr:

„Lhostejnost, povrchnost, necitlivost a zapomnětlivost jsou maskou pokrytectví, které ukrývá lásku ke zlu. Přestaň klamat sám sebe, protože Bůh tě zná dobře.“ (Mons. P. Gaieleone 19. 5. 2007)

PRAVIDELNÝ ROGRAM SPOLEČENSTVÍ

17.30 adorace v kostele s možností svátosti smíření; 18.00 mše svatá v kostele; po mši sdílení v kryptě a malé občerstvení u „kulatého stolu“. Katecheze a další informace nalezneš:

<http://spolotcepia.signaly.cz/>